

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

Ο ΚΑΜΠΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΠΟΤΕ — δέν μάζ μέλλει πότε άκριβώς — στη Βρετανία — λίγο μάζ μέλλει πού άκριβώς — έβναι μία μεγάλη μάχη. Ήταν μια άτ' τις μέρες εκείνης του θέρους, πού η χλόη πρασιρίζει άκόμη στά σκιερή μέρη. Τήν ήμέρα εκείνη πολλά άγριοιούουδα, πού ο Θεός τά προφύσσε νά δέχονται τη θροσιά στις μυρωμένες καρδιές τους, αισθάνθηκαν τους κλάμας των νά γεμίζουν άπό άμα κι' έγειραν μαρωμένα στά στελέχη τους, αφήνοντας την τελευταία πνοή τους. Πολλά έντομα, πού έπαρσαν τά λεπτά χρώματά τους άπό τά φύλλα των λουλουδιών κι' άπό τά καθαρά χορτάρια, λερώθηκαν κι' αϊτά την ήμέρα εκείνη άπό τό άμα των σκοτομένων και τό πέταγμα τους έγινε τρομαχμένο. Ή μυριόχορημη πεταλούδα, μέ τις άφες των μικρών φτερών της κηλδομένη άπό άμα, φτερούγισε άτελειπώμενα στά ύψη. Το μικρό ρέμμα κηλδοσε κατακόκκινο. Το χρώμα πού φτερουκοπήθηκε άπό τους σκοτιένους τη στιγμή της ύστατης άγωνίας τους, έγινε λάμπη κατακόκκινη κι' η άγρίδα του λαμπού ήλιου είχαν μια φοβερή άντανάλαση άπάνου στα τέματα του αίματος, τά όποία έσκαψαν τά πόδια των ανθρώπων και των άλόγων.

Ο Θεός νά μάζ ηρέσει νά μίν πάθοντα έξέπει πού ελδε τό φεγγάρι στον κάμπο του πολέμου, όταν, ψηλότερα πάνω άπό τη μαική τρομαχτή τού μακρινού βοούν, πρός τόν ούρανο, ελδε τον κάμπο σκεπασμένο άπό κοκκίνα κεφάλια, πού όστόσο, κάτσια φορά, είχαν ζωή, είχαν φωνή τρομερή, είχαν γλυκά βέβηματα...

Ο Θεός νά μάζ ηρέσει νά μίν πάθοντα όσα μυστικά ψυχούσε άργότερα ο πολιορκητός άέρας, πού φύσησε πάνω άπ' τον ματωμένο κάμπο !...

Πολλές φορές η ποταμική σελήνη έφώτισε τον κάμπο αυτόν του πολέμου, πολλές φορές τά άστρα ξεαγρότησαν άπάνου των, νύχτες όλόκληρες, νύχτες πού μακρύναν τρομαχτικά άπό τό πένοθος, και πολλές φορές η άφες, φανώσασ άπ' όλα της γής τά μέρη, πέσαν πάνω άπ' αυτούς τους τόπους, πούν τά κόκκινα ίχνη του πολέμου ξεαφανισθούν...

***

Όμοια τά ίχνη αϊτά γάθηναν σιγά-σιγά, γ αϊ ή φώσις, πού στέκεται πού ψηλά άπό τά όλέθρια πάθη των ανθρώπων, βοήσε, β-στερ' άπό λίγο, την ήσυχία της, και χομογέλασε πρός τόν έγγληματικό κάμπο του πολέμου, όπως έκανε άλλοτε, κατά τις ήμέρες της άθωότητας.

Οι χοροδάλοι έφύλλαν πρός τους άνέμους, η σκιές των διαδοτικών σύννεφων, γλυτσώνοντας στη χλόη των λειβαδιών κι' άνάμεσα στα δάση, κινήθηκαν η μία την άλλη, σαν έρωτευμένα πνεύματα... Σπερτά απάρθηκαν στο μέρος αϊτό και θεοστράταν κατόπι. Το φέσι, του όποιου η νεροστειή ελχε κοκκινισέ άπό τό άμα των σκοτιένων, έκίνησε πρόςάμα τη φερωτή του μύλου. Οι άνθρωποι άρχισαν νά σφυρίζουν, όδηγώντας τά βόδια του άρόστρου των. Οι θεοστράτες έκαναν τη δουλειά τους τραγουδώντας. Τα κοπάδια βόσκησαν ξεναά στο μέρος αϊτό. Τα παιδάκια κινήθηκαν, ξεφρονίζοντας χαρομένα, τά ποιά. Ο καινός άνένεμος άγά άπό την καινοθόδη της κελύδας πρός τόν ούρανο. Η καινήσες έσπιναν γαλήνια και χαρομένα την Κυριακή. Τα λουλουδια των βέτων και των κήπων άνιούσαν και μαράθηναν, όταν πέρας η εποχή τους. Να, όλα αϊτά έγιναν και πάλιν στον άμωατοπόλο κάμπο του πολέμου, στον όποιο μυριάδες άνθρώπων άλληλοσκοτώθηκαν κατά τη μεγάλη μάχη...

χιλιάδες δολλάρια.

Πάνω στο «πλατό», στη σκηνή δηλαδή του «στούντιο» είνε πεταμένα ένα πλήθος σημειώσεις μέ τον γραφικό χαρακτήρα της Τζέαν Κρόφορντ, της Νόρμας Σπρερ, της Λούπε Βελέ, της Τζίν Χάρλοου, της Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ, του Κλάρκ Γκέμπλ, και του Ουάλας Μπέρ. Εινε οι ρόλοι τους...

Τά μεσανυχτα μια δαιμονισμένη σειράνη ειδοποίησε τους έρωγάτες ότι μπορούν νά φάνε και νά ξεκουρασθούν μια όλόκληρη ώρα! Όλες η δουλειές τότε σταματούν κι' οι έρωγάτες σκορπίζονται έδω κι' εκεί, στο ρεστωράν, στα καμαρίνια των ήθοποιών, παντού.

Και τώρα οσς δένω και ουμδούλις: μη θελήσετε ποτέ νά έπισκεφθήτε το «στούντιο» μιάς κινηματογραφικής εταιρείας! Άν δέν πρελλάθητε, θά χόαστε όλη τη γοητευτική έντύπωση κι' όλη την άμορφία πού οσς χαρίζε με τά διάφορα τεχνάσματα της η έβδομη τέχνη!

Άλλά, στην άρχή, άνάμεσα στη νεοφωτομένη πρασινάδα, άπηναν και στρώματα γροισθού μέ χρώμα πρδόν σκοτεινό, τά όποια ποζένοσαν ένα αίσθημα φρίκης σ' όσους τά κοιτάζαν. Κι' όλοι όσοι βλέπανε τη μονιτή αϊτή χλόη, καταλάβαιναν ότι ήταν μεταφωμένη και φεμένη άπό σωφούς κοφφαριών άνθρώπων και άλόγων, πού ήσαν θαμμένοι εκεί, άνάκατα, άπό τον καιρό της μάχης. Πολλοί έπίσης άπ' τους κλλιερηγούς αϊτής της γής πεθάνανε σιγνά άπό διαγράματα κελιδών, τά όποια ήσαν άναριθμητα στον κολοσσό των αϊτών τόπο. Τα διάφορα, τέλως, πράγματα, πού βρισκότονταν κάτω άπό τό μολυσμένο χρώμα του κάμπο, σινηθίζαν νά τά όνομαίζουν ελείφανα του πολέμου και νά τα φερίαν ξεχωριστά.

Τά πούν καιρό στ' αόλας, πού άνογε τό ήνι του άρόστρου, ξεβήφτονταν διάφορα άντικείμενα της μάχης. Για πούν καιρό τό ήνι του χοριότη Ξεθαπε κόκκινα σκοτιέμοιο. Για πούν καιρό καμία χοριοποσάλα δέν έβαλε άπάνου στο στήθος της ή στα μαλλιά της λουλούδια άπό τον κάμπο αϊτόν του θανάτου. Άλλά και βότερα άπό πολλά χρόνια άκόμη, όσα ξεόβαν βατόνομα άπ' τις βατιμονίες του κατακομένου αϊτό τόπο, έβλεπαν μέ φρίκη πός ο χιμιάς τους άμνη στα γέλια τους άπάνου κηλιδες κόκκινες βαθιές, κηλιδες πού δέν έβγιναν ποτέ...

Κι' όμως, τά χρόνια περνούσαν άνάλαφα και γοργά, σαν τά σύννεφα του καινοκαιρού. Και σιγά-σιγά φάνισαν τελείως όλα τ' άμωιανάρια άπ' άνθρωποκακείλι. Ο χρόνος μετέβαλε τις άναμνήσεις τις παλινές σέ θρούλους και παραμύθια, τά όποια διηγόνονταν η γοητικές τις νύχτες, πάλι στο τζάκι, για νά ξεαγρότην η ίδιες κι' έκείνη πού τις άκούσαν η Έκλαν νεχτέρι. Μέ τό πέραςα του καιρού, στοίς τόπους όπου τ' άγριοιούουδα και τά βατόνομα έπί πολλά χρόνια ξεφρονίζονταν, γερμένα άπάνου στα κλαριά τους, φρευθόθηκαν κήποι, χήστραν σπία και παιδιά άρχισαν νά παιζήν τον Π ό λ ε μ ο. Άνάμεσα στις πρασινάδες, Άπό καιρό τόρα, τά πληγωμένα άπό τη φωτιά της μάχης κλαριά είχαν μεταβληθή σέ Χριστουγεννιάτικα δένδρα η άπ' τη φωτιά της μάχης κλαριά είχαν μέγα στάγμα, τά θεμεμένα άπό άνθρώπων λησταμα, είχαν πεά ξεαστρά. Μά κάποιον κάποιον, αϊτά τόρα, τό ήνι του ξεαγρό έβγαζε άπό τη γή κομμάτια σκορπισμένου σιδερού, μά δυσκολιένωσαν ο άλλοσκι χοριού νά μαντέψουν σέ τι είχαν χορημοποηθή άλλοτε τά σιδερα αϊτά, κι' όσα τά βρισκανε, άνογαν μεταξόν τους μακρινή κι' άτελειότες κουθέντες. Ένας παλιός σπασμένος θορακας, όστόσο, η ένα κρδόν, ήσαν χρόνια και χρόνια κορμασμένα μέσα στην έκκληρία. Μά οι γέροντες, βλέποντάς τα, μόλις μπορούσαν νά θυμηθούν ότι τά είχαν καιμαρφός άλλοτε, στα παιδικά τους χρόνια, άπάνου στοίς γενναίους πολεμιστάδες.

Άλλοιόμοιο !... Άν οι πολεμιστάδες αϊτό, πού σκοτώθηκαν στον κάμπο του πολέμου, μπορούσαν νά ξεαναγήσουν τόρα, για μία στιγμή, άν μπορούσαν νά σηκωθούν όρθιοι, πάνω άπ' τους τάφους των, μυριάδες άπ' αυτούς, άκωφητισμένοι, αματωθόρεται και πελιδνο, θά φετρώναν, άλλος πάλι στο εθρικό τζάκι, άλλος μέσα στον ποίανθο κήπο, άλλος στο καθαρό ρέμμα, πού κινεί τη φερωτή του μύλου... Μά τέτοια θαύματα δέν γίνονται... Το πέρασμα του χρόνου έσοσε κάθε ίχνη της φριχτής ανθρωποφαγής. Ο άγέρας άρχισε πάλι νά φασά άνάλαφα και νά παιζή με τις κοφές των δένδρων. Τά έντομα άρχισαν πάλι νά βοουδν χαρομένα, ερωγαόμενα για τον πολλαπλασιασμό των άνθισμένων λουλουδιών. Τά γλυκοκέλαδα ποιά άρχισαν και πάλι νά ήνουν τη θεία άρμονία της φέσεως. Το χορσταλλινό νερό του ρυακού γαργαρίζει πρόςάμα, καθηφορίζοντας. Τα κοπάδια ξεαναδούσαν ήσυχά στο καταπρόσινο λιθάδι. Τα παιδάκια ξεανάταιζαν, ξεφρονίζοντας χαρομένα, τον Π ό λ ε μ ο. Οι μεγάλοι ξεανάρχισαν ν' άσχολούνται μέ τά εθρικόνα τους έρωγα. Ο ήλιος άνατέλει πάλι χαρομένα και τό φεγγάρι χαμογελεί στοίς έρωτευμένους. Τίποτε πεία δέν θυμίζει τό πέρασμα του φρικτού όλέθρου...

Ναι, Ο κάμπος του πολέμου άλλαξε τόρα. Ο κάμπος της σφαγής, άπάνου στον όποιο τόσοι άνθρωποι άλληλοσκοτώθηκαν κάποτε, κατά τη διάφεια μιάς μεγάλης μάχης, γελεί τόρα εθρικόνα κι' όλοπρδόνους...

ΚΑΡΟΛΟΣ ΝΤΙΚΕΝΣ

Ο συγγραφέας του παρόντος άριστογραμμικού διηγήματος Άγγλος μυθιστοριογράφος Κάρλος Ντικέινς